

SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Naročnino in inserats sprejema upravnništvo v Katol. Tiskarni, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Uredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, 1., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob pol 6. uri popoldne.

Pa pošti prejemaj:
za
celo leto naprej 26 K — h
pol leta „ 13 „ — „
četr „ 6 „ 50 „
mesec „ 2 „ 20 „
V upravništvu prejemaj:
za
celo leto naprej 20 K — h
pol leta „ 10 „ — „
četr „ 5 „ — „
mesec „ 1 „ 70 „
Za pošiljanje na dom
20 h na mesec.

Štev. 295.

V Ljubljani, v četrtek 27. decembra 1900.

Letnik XXVIII.

Dr. Tavčarjev kandidatni govor v „Mestnem domu“.

Z velikim hruščem je vabil »Narod« ljubljansko prebivalstvo na Tavčarjev volivni shod. Značilno je, da se je shod vršil v »Mestnem Domu«, v stavbi, ki jasno priča o slabem gospodarstvu naprednega občinskega sveta. Zanimanje za shod skoro ni prodrlo čez vrste najzagrizenejših »Narodovcev«. Prišlo je od napredne strani vse, kar leže in gre za Tavčarjem, in preskrbljeno imamo, da kupujejo in naročuje naše občinstvo, sosebno pa ljubljanska okolica, zve za vse te Tavčarjeve prijatelje. Trgovina je bila zastopana posebno po mnogih nevolivcih izmed trgovskih pomočnikov, dalje po trgovskih potnikih in po volivcih iz onih trgovin à la Regorschek, v katerih se za volivnega boja še celo kupujejo naše občinstvo ne pusti pri miru. Opazili pa smo, da hišnih posestnikov, ki s strahom gledajo v bodočnost, in obrtnikov, kateri istotako vedo, da se s frazami o »klerikalizmu« ne bo odpisalo potresno posojilo, ni bilo na shodu skoro nič.

Povdarjati pa moramo, da je v precej obilnem številu prišlo na shod uradništvo, menda zato, ker je Tavčar v Postojini obljuboval, da bo ministre obdelaval s čevlji na kveder.

Na pragu dvorane je stala »napredna straža«, ki je puščala v dvorano le »najzanesljiveše«. Kljub temu se je nekaj socialnih demokratov in radovednežev pririlo v dvorano. Občno veselost je vzbudilo, da je dr. Kušar stražil ob vratih v znak izredne hvaležnosti, da je Tavčar odstranil njegovega očeta kar tebi nič, meni nič. Shod je otvoril dr. Karol Bleiweis, predsednikom pa je bil izbran župan Hribar. Ta mož, ki je svoje slabo gospodarstvo v jasni luči pokazal volivcem s proračunom za l. 1901 in je s svojim terorizmom napravil v Ljubljani toliko prepira, je priporočal kandidaturu Tavčarjevo. To priporočevanje ga je hišnim gospodarjem, obrtnikom in sploh vsem mislečim ljudem slabo priporočilo. Župan, ki ve, da dr. Tavčar noče skupnega delovanja slovenskih poslancev, s katerim edino bode mogoče kaj storiti za naša mesta, priporoča Tavčarjev »kveder« v trenutku, ko se gre glede potresnega posojila za usodo Ljubljane! To je skrajna lahkomišljenost!

»Narod« je obljubljal, da bode dr. Tavčar razvil svoj program. A kaj je storil dr. Tavčar v večeršnjem svojem govoru? Kot bi se norčeval iz občinstva, ki ga je poslušalo, ni povedal nič stvarnega, ampak spuščal samo svojo jezo na »klerikalce«. O gospodarskih preosnovah je mož molčal! Da si upa dr. Tavčar ponujati to kot program gospodarskih preosnov želečim volivcem, je res provokacija razsodnosti slovenske inteligence.

Tako vodeno in brez miselno se ni govoril nobeden naših kandidatov, kakor vodja liberalne stranke dr. Tavčar. Privedel je liberalizem ad absurdum. Mož je govoril očitno pod utisom, da morejo le ljudje, ki nič ne mislijo, voliti njega.

„Moje ime“.

Vsak kandidat razvije svoj program. Dr. Tavčar bi moral razviti liberalni program. Ta program je posnetek programa dunajskih židov, zahteva kapi-

talizem, civilni zakon, uničenje gospodarsko slabjšega, odpravo katoličanstva, službo framaonstvu itd. Tega se dr. Tavčar ni upal povedati, ampak je govoril tako:

»Častiti volivci! Ko stopim danes pred vas, sem v prijetnem položaju, da mi ni treba na dolgo in široko govoriti o svojem programu. Ta je tako dovolj znan vsled brezmejnega sovraštva mojih političnih nasprotnikov. Ako se oziram na to, lahko rečem, da je že moje ime nekak program. Ako boste izvolili mene državnim poslancom, izvolili boste moje ime. Jedro imena in programa je neizprosno nasprotstvo tistemu, kar se imenuje klerikalizem. V tem smislu ne pripadam med tiste, ki včasih vzdihujejo, da je obžalovati, da vlada med Slovenci tako imenovani bratomorni boj. Tega bratomornega boja ne morem pripoznati. Slovensko domovino primerjal bi nekaki njivi, na kateri je tudi med pšenico mnogo plevela, in kdor ruje ta plevel, ne omogoči bratomornega boja, pač pa koristi svojemu narodu. Dragi prijatelji, po mojem mnenju ni klerikalizem nič drugega, kakor plevel, in kdor mu nasprotuje, opravlja koristno delo«.

Tavčar je torej za to, kar se imenuje bratomorni boj. Plevel so njemu vsi tisoči volivcev, ki reprezentirajo vse slovensko ljudstvo, plevel so mu vsi šesteri izvoljeni poslanci, in koristno delo se mu zdi, če se izruje vse ljudstvo na Kranjskem, ki je v svoji ogromni večini izreklo, da spada med — plevel, proti kateremu se bori dr. Tavčar. To pravi Tavčarjevo — ime. In to ime naj ljubljandjanje volijo?

Mlekarnica — boj — kosa.

Proti stvarnemu, lepemu odprtemu pismu dr. Šusteršiča na mestno inteligenco je dr. Tavčar izustil sledeče skrajno neumne besede:

»Sedaj pa, častiti volivci, je pred kratkim nastopila neka politična mlekarnica, ki je ošabna postala, odkar jo vsi farovži z mlekom zalagajo. In ta mlekarnica je govorila, da je klerikalizem prazen strah, ki je okrog votel, na sredi ga pa nič ni. Jaz mislim, da ste jo že obsodili, ker se je ta stvar že za smešno (?) izkazala. Ako kdo pri nas pravi, da je klerikalizem prazen boj, vidi se mi to ravno tako, kakor če bi na Francoskem kak črnika st jezuit rekel, da je klerikalizem za Francosko prazen boj, prazno gibanje. Res je, da je klerikalizem posebno za naš narod ostro nabrušena kosa, ki neprestano kosi.«

Frazér! Kaj je klerikalizem? Tega dr. Tavčar ni povedal. Z neumnim dovtipom o — mlekarnici in o »črnika st« jezuitu se je izognil trditvi, da je njemu klerikalizem — katoliška cerkev, krščansko življenje ljudstva, katero on s svojim živinsko surovim »Narodom« dan na dan napada. Koga je pri nas »pokosila« cerkev? Tavčar sam bi sedaj koze pasel v poljanskih hribih, če bi ne bilo te — »kose«. Kdo je na Kranjskem ljudstvo vzgajal čisto sam, brez zunanje pomoči do najnovjših časov, če ne »črnika st« klerikalce?

Trebuhanje in hujskanje.

Brez ozira na svoj lastni trebuh in na svoje lastno hujskanje je dr. Tavčar izvel sledečo posledico:

»Prijatelji, če se ozirate na vse to, po-

tem morate vsi priznati, da je klerikalizem za vse skrajno nevaren. Pred vsem je klerikalizem (katoliška cerkev!) tista stranka, ki je z zlorabo verskih čutil, katera ima več ali manj vsak človek v sebi, napravila sebi in svojim velike potrebe, in katere glavni namen je vse stanovne nahujskati jednega proti drugemu«.

Kako gorostasno zavijanje! Krščanske stranke hočejo uvesti soglasje v gospodarski stanovski boj, ki ga je liberalizem kot svojo glavno zahtevo uvel v narodno gospodarstvo, in dr. Tavčar se drzne trditi ravno nasprotno!

»Oderuhi«.

Dr. Tavčar je, kakor znano, sam v »Slovenskem Pravniku« najhujše obsodil notranjske trgovce in posojevalce kot oderuhe in jih ne baš nežno opisal. Zdaj pravi:

»Tako je namreč pri nas naša razdivjana duhovščina nahujskala kmeta proti trgovcem, tako da naš kmet vidi trgovca kot oderuha, posebno, ker tako tudi najvišja duhovščina govori«.

Tu vas primemo za besedo, dr. Tavčar! Kdaj je rekla »najvišja duhovščina«, da so vsi trgovci oderuhi? To je grdo obrekovanje!

Torej — vislice!

Iz tega je izvel dr. Tavčar posledico, ki je primerna njegovemu poštenju:

»Te dni pa je taista mlekarnica oblekla svojo praznično obleko in stopila pred vas trgovce in prosila, da bi zanjo glasovali, bržkone zato, ker vas je hotela potisniti na gospodarske vislice«.

Lepa posledica! Elbert, Šuman in Sušnik — so v očeh dr. Tavčarja rabeljni, ki obešajo trgovce na — vislice! Ali je bil Tavčar trezen, ko je to govoril?

Bilka in želodec.

»Dragi prijatelji! V klerikalizmu je obsežen pojem največje nevoščljivosti, kateri je nevoščljiv takoj, ako vidi le bilko, katera ne zgine v njegov želodec«. — Dokaz je ostal Tavčar dolžan, — ne, dokazoval je s sledečo lažjo:

„Uradniki — mrčes“.

Dr. Tavčar je mnogoštevilnim uradnikom pravil, da je »klerikalizem« kriv, »da imajo naši kmetje uradnike za nekaj mrčes, ki nič ne dela, pa pri vsem tem mastno in nepotrebno plačo uživajo«. No, dr. Tavčar je menda prvi, ki je iznašel to ne baš duhovito primero: Uradnik — mrčes. Pravil je, da je neki šepavi katoliški politik rekel, da so uradniki lenuhi. Torej — morajo vsi uradniki voliti Tavčarja. Ali ni to humbug?

Obrtniki.

Vsakdo ve, da se prirejajo zdaj shodi in obrtna posvetovanja, ki so nujno potrebna, da se pomore obrtnikom do organizacije in novega razvoja. Tavčar je pa surovo razžalil one obrtnike, ki se trudijo za povzdigo svojega stanu. Rekel je:

»Ozrimo se tedaj še dalje, kaj je klerikalizem napravil pri naših obrtnikih. Veliko sicer govori, ali po mojih mislih za obrtnike ni storil ničesar drugega, nego da jih vabi na svoje katoliške shode, ki so seveda samo prilika, da naši obrtniki na prav lahek način napravijo težko zaslužene krajcarje. Skatoliškimi pijančevanjem po katoliških shodih se ne reši socialno

vprašanje. Klerikalizem vabi v svoj krog samo tistega, ki ga hoče uporabiti za svojo molzno kravo, in tako tudi vas obrtnike, ki ste zares reveži«.

Ali ni to neumno? Kje se več pijančuje, kakor na liberalnih veseljih? Obrtniki naj si zapomnijo, kako časti dr. Tavčar njihove shode.

»Katoliška tiskarna« baje uničuje obrtnike. Tega pa Tavčar ni povedal, da je on glavni akcijonar »Narodne tiskarne«!

Zoper konsumna društva ni rekel Tavčar to pot niti besede, ker so ga poslušali uradniki, ki imajo svoje konsumno društvo. Trgovci so bili iznenadeni, ko niso slišali tega poglavja, ki je po navadi najbolj zanimivo!

Zoper svoj lastni program.

Niti ene besede za rešitev obrtnega vprašanja ni vedel povedati Tavčar. Vsak obrtni vajenec bi vedel več povedati, Tavčar pa samo pobalinsko rohni zoper — klerikalizem. Svojo stranko je pa dobro označil sam, ko je — zatajil njen program. Popolna obrtna svoboda je vendar najvažnejša zahteva liberalizma — od nje ima še celo svoje ime — in Tavčar se je predrnul trditi, da liberalci niso za svobodno konkurenco. A še v volivnem oklicu njihovem stoji, da so prijatelji vsakega svobodomiselnemu napredku. Torej zoper svoj lastni program! To je že vrhunec zmede!

Rekel je, da je sovražnik soc.-dem. — pri volitvah so pa vedno liberalci beračili za njihove glasove!

To svojo socialno modrost je zaključil Tavčar z vnebovpijočo neumnostjo: »Klerikalizem je oglodal vsak stan. iz kmeta iz tiska na prav rafiniran način zadnji krajcar«. Basta!

Zopet vislice!

Ko je govoril o šoli, je žugal učiteljem z vislicami, če ne bodo njega volili. Rekel je:

»Klerikalizem dobro ve, koliko je bruhal prejšnji čas na naši šoli, in vendar pričakuje dr. Šusteršič, da bodo naši učitelji glasovali zanj. Tako si bodo sami, ako volijo klerikalca, plačali v r v i c o, katero jim bode dr. Šusteršič zategnil«.

To bo pa izdalo! Na volišče, kdor ne voli Tavčarja.

„Najbolj razsvetljeni duhovi“.

S tem je bila dr. Tavčarjeva modrost pri kraju, zato je začel dokazovati pogubnost klerikalizma — ex auctoritate:

»Najbolj razsvetljeni duhovi vsega omikanega sveta so že davno soglasno spoznali, da je klerikalizem bolezen in pri nas kakor na Španskem posebno že kronična bolezen«. Španija je Tavčarju vedno na mislih, a to vedno zamolčuje, da so jo liberalci pripravili na kant! Nato je pa ta »najbolj razsvetljeni duh« prorokoval, da bodo »pri nas slabe eksistence hitele trumoma v klerikalni tabor, ker vsakdo bi prišel rad prej k polnemu loncu«. Torej sledi iz tega —: Volite Tavčarja! Ali ne?

Prošnja do socialnih demokratov.

»Naša hijerarhija je odstopila svetišča in prižnice tem ljudem in razširjanju klerikalizma, in moje prepričanje je bolj kakor kdaj, da se morajo pri nas zediniti kolikor mogoče v eno falango vsi svobodomiselnih ljudi, in tudi socialni demokrati, proti klerikalizmu. Gambetta je dejal: Klerikalizem je sovražnik!«

To je politika! Malo prej je dejal, da ne more biti s socijalnimi demokrati, ker hočejo uničiti obrtnike, zdaj jih pa prosi, da se naj zvežejo z njim!

Obstrukcija.

Tavčar se je izrekel z opero obstrukcije. Tega pa ni povedal, da je „Narod“ zadnji čas zelo obstrukciji prijazen pisal in da se je Tavčar v volivnem oklicu obljubil Čehom brezpogojno, ali bodo obstruirali ali ne. Obstrukcije se boji Tavčar sploh le zato, ker je „absolutizem velik protektor klerikalizma“ in bi pod absolutizmom „klerikalizem davil“ Slovence.

Jezikovno vprašanje — liberalna hinarščina.

Pri jezikovnem vprašanju je dr. Tavčar zatajil narodno stranko, zatajil je ves slovenski program, zatajil je vse, kar je „Narod“ pisal o absolutni narodnosti. Ker misli, da ga bodo Nemci volili, govoril je kar kratko:

„Drugo vprašanje, ki se naj reši, je jezikovno vprašanje. Da to vprašanje v Avstriji rešeno ni, ve vsak otrok. Da se pa bode moralo rešiti, ni dvoma. Rešiti pa se bode moralo jezikovno vprašanje na podlagi pravice. Toda današnji čas ni čas zato, da bi se ustvaril pravičen jezikovni zakon, ker naš čas sploh ni sposoben za plodno legislaturo. Da današnji čas ni sposoben za pravične zakone, izhaja iz tega, ker je ravno signatura današnjih dnij strast, ki ne more pravična biti.

Zato je pritrditi tudi oklicu narodne napredne stranke, da naš parlament se ima baviti v prvi vrsti z gospodarskimi vprašanji in potem se bode morda še le ohladilo sovražstvo, da bode mogoče napraviti pravičen jezikovni zakon za vse narode tostranske državne polovice, toda seveda ne tak, kakor za narode one polovice, kjer hoče gospodujoci narod uničiti vse ostale.

Tako je govoril, da bi Nemce pridobil. Pozabil je pa, da volivni oklic liberalne stranke, ki Tavčarja kandidira, govori vse drugače. Tam se glasi:

„Izbrati Vam bo pred vsem prave slovenske može, ki vsikdar in naspoti vsakemu prisegajo na svetli ščit slovenske narodnosti ter se z neizprosno odločnostjo upro blaznim poskusom, merečim na to, da bi se v državi, ki je še po dveh tretjinah slovanska, v protislovju s temeljnimi določili proglašila nemščina državnim jezikom, in tako zagotovila nadvlada nemškemu narodu, nadvlada, ki naj potisne slovanska plemena na mesto helotov, in ki se ne da opravičiti niti v preteklosti, še manj pa v sedanjosti.“

Tako odločno govori oklic, ki je namenjen Slovence, in kako vse drugače govori Tavčar, ko hoče pridobiti Nemce, da bi glasovali zanj, ki kandidira na podlagi tega oklica. Tako neznačajnost se mora slednjič studiti tudi Nemcem!

„Skopljenici in hermafroditi!“

Ferjančiča je Tavčar že v Postojni imenoval hinavca. Zdaj so dobili liberalni poslanci, ki so bili v krščanski slovanski narodni zvezi, še druge lepe naslove. Tavčar je ozmerjal Povšeta, da je »novorojeno jagnje«, in na to je rekel:

„Ni posebna nesreča, če se ta skupina nekoliko omeji ali restringira. Posebno ne služi v nikakoršno čast gospodu poslancu, ako mora igrati verskega političnega skopljenca. Tako ulogo so morali igrati narodno-napredni poslanci. V Ljubljani so morali biti z vso vnemo proti verski šoli, a na Dunaju ravno tako z vso vnemo za versko šolo.

Tako se ne more zahtevati nikakor od poslanca, da bi bil politični hermafrodit. Zato mislim, da je stvar ta, da bo najbolje, ako bo mogoče ustanoviti na Dunaju popolnoma neodvisen samostalen jugoslovanski klub, ki se naj otrese tistih moravskih in rusinskih klerikalcev.

Jaz sicer ne pravim, da bi bil iz bodočega jugoslovanskega kluba izključen vsak klerikalec. Saj so tudi v poljskem klubu združeni konservativci, kakor jih tam

imenujejo, z naprednimi poslanci v en klub. Zakaj bi pri nas to ne bilo mogoče? Seveda se ne sme zahtevati z dr. Šusteršičem, da bi se zatajila vsa načela, goniti se seveda ne sme tiste ultramontanske neumnosti.

Seveda pa za prvi čas tudi tega ni neobhodno treba. Ako nekaj časa na Dunaji samevamo, še ni taka nesreča; toliko bomo gotovo dosegli, kakor poprej v »kršč.-soc. zvezi«.

Mesto kvedra — šlapa.

Prej je dr. Tavčar grozil, da bo šel nad ministre, kazat jim svoje na kveder šivane škornje, zdaj se je pa že preobul in kandidira v mehkih — šlapah. Govoril je:

„Kar se tiče Ljubljane, je delokrog poslanca ta, da bo uspeh bolj odvisen od njegove osebnosti. Gre se za to namreč, da bi se rane, ki jih je potres provzročil, če ne že zacelile, pa vsaj ohladile. Poslanec bode moral biti berač, ki bode lazil od enega ministra do drugega, in od njegove osebe bo več odvisno, kakor od težavnega klubovega aparata, in torej ni nesreča, ako ne živimo v okuženi atmosferi krščansko-soc. klubov.“

Tu je Tavčar vedoma neresnico govoril. Edino le močen klub more kaj doseči, in Ljubljani grozno škoduje oni, ki slabi klubovo moč. Da-li pa je Tavčar sposoben za — berača —, je pri njegovi strastni siloviti, na kveder šivani naravi malo verjetno.

Potresna akcija.

Tavčar je svojim volivcem neresnico poročal tudi glede potresne akcije. »Moj protikandidat je opravičil svojo kandidaturo s svojim delovanjem pri potresni akciji. Jaz se res spominjam, da je enkrat prišel v sejo mestnega komiteja. To njegovo delovanje so njegovi prijatelji napihnili, da je zdaj videti kakor velik balon nad Ljubljano. Pri tisti potresni akciji moram reči, da jaz tudi nisem za njim zaostajal. Skoro poldrugi mesec je bila v moji pisarni gneča ljudij, ki so prišli v potresnih zadevah, in moje osobe je imelo samo z njimi dovolj opravila, a zato nisem žel druge zahvale, kakor k večjemu, da je kak kmet zaupil nad mano, ker ni prišel koj na vrsto. Jaz pravim, da sem v potresni akciji toliko gotovo storil, kakor oni.«

Počasi, dr. Tavčar! Da ste delili pravne svete v pisarni, zato ste advokat. A Tavčar je v »Narodu« nesramno napadel »klerikalce«, ki so zbirali ljudi in jih poučevali ter jim v »Katoliškem Domu« pisali brezplačno prošnje. Takrat ste se v »Narodu« zagnali ravno v brezplačno delovanje »klerikalcev«. Na tisoče prošnja so naši ljudje, zlasti delavsko tajništvo, popisali ljudem, in ker so to delali brezplačno, ste jih dali sramotiti v »Narodu«!

Torej me volite!

„S tem hočem končati. Svojega celega programa Vam ne bom razvil. Saj veste, v čem obstoji ta program. Če mi zaupate mandat, skušal bom storiti vse, kar je v moji moči. Slovenski narodni napredni stranki ni treba obupati. Najboljši dokaz zato je tisto huronsko kričanje, ki zdaj odmeva. Oni čutijo, da se jim podira trdnjava tudi že med kmeti in da pride čas, ko bode začel naš kmet misliti, in žalostno bi bilo, ako bi šla naša mesta nazaj v temo. Na časti našega meščanstva je, da reši svoje mandate, in posebno je dolžnost naše bele Ljubljane, da v tem oziru stoji našim mestom na čelu.“

Žalosten konec.

Da te pogumne besede Tavčarju niso šle prav gladko od srca, pa kaže žalostni, resignirani konec — generala brez armade:

„Resnica je, da od posameznih mandatov naša stranka ni odvisna, četudi z gubimo vse mandate, naša stranka ne more poginiti, ker je odvisna od ideje, ki je bila od začetka sveta, ideje svobode, in tolažimo se lahko s Katonom: *Victrix causa diis placuit sed victa Catoni*.“

Modro reče te besede in se še bolj modro vsede. Dr. Kveder je postal — Cato Uticensis.

Kandidatura Tavčarjeva se je slednjič sprejela, a veliko rok se ni vzdignilo. Marsi-

kdo je spoznal, da Tavčarjevo zabavljanje ni n i k a k g o s p o d a r s k i program in da se bo Ljubljana udarila po ustih, ako iz liberalne trme voli Tavčarja za poslanca, ki bo le podiral, a nič pozitivnega ne naredil.

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. decembra.

Državnozbornske volitve se zopet prično z dnem 3. januarija. Ta dan se vrši večinoma volitev v splošni kuriji in sicer na Nižje-Avstrijskem, Štajerskem, Moravskem, Solnograškem, Gornje-Avstrijskem, Češkem, dalje v Šleziji, Istri, na Goriškem ter v Trstu. Dalje se vrši ta dan volitev v mestni skupini na Kranjskem, v Dalmaciji in Bukovini. Nas Slovence bodo najbolj zanimale volitve na Kranjskem, Štajerskem, na Goriškem, v Istri in Trstu, kjer se bo vršil povsod boj za slovenske kandidate. Po tem dnevu nastopi zopet odmor do 7. januarija, le na Koroškem voli peta skupina dne 5. januarija.

Volitev v splošni kuriji na Dunaju se vrši kakor sploh na Nižje-Avstrijskem, dne 3. januarija. Delovalo bo pri tej volitvi 260 sekcij, ki se tako-le razdele: Notranje mesto 10, Leopoldovo mesto 17, Landstrasse 22, Wieden 9, Margarethen 16, Mariahilf 10, Neubau 11, Jožefovo mesto 8, Alsergrund 15, Favoriten 19, Simmering 7, Meidling 12, Hietzing 11, Rudolfsheim 11, Fünfhaus 10, Ottakring 22, Hernals 16, Währing 16, Döbling 7 in Brigittenau 11. Izid volitev bo znan potem takem še le pozno v noč. Socijalni demokratje, ki pridejo za krščanskimi socijalci v prvi vrsti v poštev, nimajo posebnih nad na zmago.

Zaupnico dr. Steinwendru so dali minulo nedeljo v Beljaku zaupniki nemške ljudske stranke in odobrili njegovo kandidaturo za mestno skupino. S 67 proti trem glasom je bila vsprejeta sledeča resolucija: Zaupniki nemške ljudske stranke dr. Steinwendrovega volivnega okraja izjavljajo, da uživa njih dosedanji zastopnik prej ko slej njih neomejeno zaupanje. Vsled tega ga, ne da bi se sam potegoval za državnozbornski mandat, znova postavljajo za kandidata in pozivljajo svoje somišljenike, naj mu z zopetno izvolitvijo tudi s svoje strani potrdijo to zaupanje in poskrbe za primerno zadoščenje. — Dr. Steinwendrova zmaga je torej zopet zagotovljena.

Poljski vstopijo v poljski klub. Pod predsedstvom bivšega državnega poslanca, sedaj v dveh volivnih okrajih propadlega kandidata Stojalovskega se je vršila v nedeljo v Krakovem prva seja Stojalovskega stranke. Udeležili so se je vsi štirje izvoljeni poslanci: Bomba, Fijak, Szajer in Wilk. Po kratki razpravi se je sklenilo, da poslanci te stranke ne pristopijo poljskemu klubu, marveč hočejo v deželi organizovati opozicijsko zvezo vseh pravih ljudskih strank. S to izjavo so se zadovoljili tudi člani poljske ljudske stranke s Stapinskim, in torej tudi njej pripadajoči novoizvoljeni poslanci ne vstopijo v poljsko kolo. Po tem sklepu se prvotni račun poljskega kluba nekoliko premeni.

Položaj v kapski koloniji. Iz Londona dohaja sedaj oficijelno poročilo o naj-novejšem koraku burskih voditeljev. Po tem poročilu je udrlo v kapsko kolonijo 6000 Burov. Voditelji burske armade so bili dogovorjeni z voditelji nezadovoljnega prebivalstva v Kaplandu. Pustošiti so začeli Buri pri De Aaru. Razdejali so tam 90 čevljev dolgo železniško progo. Prebivalstvo v Kaplandu večinoma na vsi črti simpatizuje z Buri in vsaj takih ljudij ni mnogo med njimi, ki bi ovirali bursko akcijo. Položaj je strogo resen in bati se je, da se dvigne cela kolonija. Vkljub temu pa oficijelni krogi, seveda v javnosti, nikakor ne obupujejo, in pravijo, da se s pomočjo novih čet v najkrajšem času odstrani vsa nevarnost.

Dopisi.

Iz velikolaške okolice. Po zadnjih volitvah so liberalci popolnoma poraženi, upehani in utrujeni ležijo na tleh kakor so dolgi in široki. Kako zelo jih je poparil ta nepričakovani poraz, vidi se zlasti pri naših naprednjakih. Jeze kipeč se sedaj strastno zaletavajo v poštene može kat.-narodne

stranke. Eden grozi s »Sl. Narodom«, drugi lazi od gostilne v gostilno, kjer hvali svoje »vrlost in izvrstnost«, obrekuje in zabavlja o domačem kaplanu s svojimi brezzobnimi čeljustmi, da je groza. Dne 16. dec. je je pa skupil pošteno. Vsled zabavljanja žaljeni gostje zaleteli so se kakor razdraženi sršeni v njegovo častljivo brado ter ga obdelovali, da je bilo groza. Kdor išče, ta najde. Tretji pa hodi trkat na vrata ljubljanskih liberalnih advokatov s klobukom pod pazduho milo proseč za tožbo proti kaplanu, a ti mu prijazno odklanjajo svojo pomoč. Pametni naši ljudje se smejejo tem bedakom in pravijo: prav smo volili.

Iz občine Trojane. Redko kedaj zaide kak dopis iz našega kraja v Ljubljano, a sedaj je volivna borba tudi nas oživela. Bila je huda borba. Do zdaj so v tukajšnji občini še vselej zmagali liberalci, in tudi sedaj so delali z vsemi mogočimi sredstvi, da bi si posest ohranili, pa ves njih trud bil je zaman — odklenkalo jim je za vselej. Delali so z vsemi silami za Jelenca. Kar pa je pri ti agitaciji najbolj znamenito, je dejstvo, da so se ravno najstrastnejši »jagri«, ki radi streljajo zajce, srne in lisice in jih prodajajo, najbolj potegovali za Jelenca, da bi ja jelenček ne padel; eden teh »jagrov« je tudi trgovec s prašiči, in je, kjerkoli je hodil po svoji trgovini, zlasti po Čemšeniškem, trosil volivni katekizem — prašiči in volivni katekizem — kak star Kranjec bi rekel: »gliha vkup štriha«; pa vse ni nič pomagalo — jelenček je padel — padel globoko, vjel je le 52 glasov, Šusteršič pa jih je dobil 125. Tudi Kopač, imenovan tudi Kopačnik, je bil pokopan s svojimi 11 glasovi, in ne bo tu nikdar več vstal, žal, da mu pri pogrebu ni nikdo zapel: »Requiescat in pace«.

Po volitvi so poraženi liberalčki hladili svojo jezo z rujnim vincem, zraven pa delali načrte, kako bodo dne 18. t. m. klerikalnemu zmagu zbili čeljusti. Zboznali so isti dan skupaj vse, kar leze ino grej, še zadnji trenutek pred volitvijo so vse svoje moči napeli, da bi še kak glas vjeli, pregovarjali so volivce, naj volijo liberalnega kandidata, vjeli so pet kalinov, katerim so glasovnice popravili, več jih ni hotelo jim iti na lim. Necega starega moža, ko je prišel na volišče, so obkolili in mu prigovarjali, naj voli liberalnega kandidata, in ko smo klerikalci ta »špektakel« od daleč gledali, je nekemu mokraču zrastel greben in je pričel tuliti in nad duhovniki, ki so blizo cerkve stali, vpili: »ni treba sem doli gledati, glejte v cerkev«, in potem je začel nekaj kvasiti o nebeškem kraljestvu.

Ker pa je mož v krščanskem nauku precej slabo podkovan in se svoje pridige učil le iz »Rodoljuba« in ker se s to surovino ni hotel nikdo pričkat, mu je kmalu pridiga zastala, le to je še izbruhnil v svoji mokraški jezi: »danes bo pa drugače, kakor je bilo zadnjič«; a vkljub njegovi jezi 18. t. m. ni bilo nič drugače, kakor je bilo 12. t. m. »kmet vseh kmetov« je padel, dobil je le 44 glasov, Pogačnik pa 64. Slava vsem zavednim volivcem Št. Gotardskim in Čemšeniškim.

Ta zmaga je liberalce, ki so se popolnoma zanesli, da bodo oni zmagali, silno poparila; neki strojar, ki je bil sam najhuji liberalni agitator, je čemšeniškemu g. kaplanu očital, da je agitiral, kakor, da bi imeli sami liberalci pravico agitirati; zjutraj bil je še poln upanja, kako bo klerikalne kože »garbal«, a že opoludne šel je njegov up po vodi in je vzdihnil: »smo že zopet zadaj«; zdaj naj »garba« liberalne kože, imel bo dosti opraviti, potrebno mu bo veliko strojarskega materiala in ostrih nožev, da bo liberalcem »izgarbal« vse laži in vse podlosti, katerih so se posluževali pri zadnjih volitvah.

G. Pirc pa naj sprevidi sedaj, da so za njegovo kandidaturo gorenjska tla prepolzka. Že pred leti, ko je nastopil kot deželnozbornski kandidat nasproti zamrlemu mnogozasluznemu župniku g. Mesarju, je vkljub vsem obljubam in vkljub temu, da je vjel nekaj učiteljev in županov na lim svojo kandidaturo, vendar sijajno — propadel in tudi sedaj mu sreča ni bila mila, spodrsnilo mu je, in je padel. Srečno pot!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 27. decembra.

Osebnosti. Justični minister je predstavil notarja g. Vinko Kolška iz Loža v Šoštanj. V Slovensko Bistrico pride notar Karol Hauss, iz Šmarja na Štajerskem gre notar Vincenc Toplak v Št. Lenart in v Šmarje pride notar Vilibald Swoboda. Iz Kranjske gore je prestavljen notar Ign. Huth v Podkloster. — Umrla je na Vrhniku učiteljica Ivanka Vidic.

Javno predavanje. Opozarjamo še jedenkrat, da je današnje javno predavanje prevzel g. dr. M. Opeka. Predavanje se prične točno ob pol 8 uri zvečer.

Zabavni večer Meščanskega kluba. Sinočni večer je pokazal »Meščanski klub«, da je v kratkem času silno napredoval, vsaj pa tudi odbor stori vse za gojenje družabnosti mej svojimi člani. Velika dvorana Katoliškega doma je bila večeraj napolnjena članov »Meščanskega kluba« in po članih vpeljanih dragih gostov. Veliko zanimanja je vzbujala prva dramatična predstava »Meščanskega kluba«. Priznati se mora, da je bil vspeh te predstave izreden. Igrala se je veseloigra v enem dejanju »Domači prepis«, ki je bila prvič predstavljena v ljubljanski čitalnici 7. januarja 1863. leta in katero je poslovenil gospod Jakob Zabukovec. Osebe: žena, mož in sosed, vsi so rešili svojo nalogo z izredno spretnostjo in splošna je bila sodba, da tako zaokrožena predstava in tako premišljeno igranje pri prvi predstavi daje članom lep up, da bodo večeraj sodelujoča blagorodna gospodična v družbi z obema sodelujočima gospodom še čisto razveselili člane s tolikim užitkom. Umevno je, da je po tako izborni predstavi dvorana odmevala burnega ploska in da je občinstvo navdušeno pritrdilo predsedniku gospodu Ledniku, da je v složnem nastopu naša bodočnost in da le mir in sprava prinašata uspehov. Gospod Lednik je kazal na prvo predstavo v ljubljanski čitalnici in na tedanja oceno »Novic«, ki so z veseljem konstatirale, da tako polna v čitalnici še nikdar ni bila nobena »Beseda«, kot tedaj. — Za nadaljno prijetno zabavo je skrbela »Meščanska godba«, kateri se je burno odobravalo. »Meščanski klub«, le krepko, vztrajno naprej!

Božičnica »Ljubljanskega ognjegasnega društva«. Znano je, da je jedna najpriljubljenejših zabav v Ljubljani božičnica »Ljubljanskega ognjegasnega društva«. Tudi letos je ostala božičnica na višini svojega sijaja. Velika dvorana »Mestnega Doma« je bila natlačena polna odličnega občinstva, katero je ob uhođu pozdravljali marljivi odbor s svojim načelnikom g. Zirnsteinom na čelu. Prelep je bil pogled na veliko število ljubkih otročičev, ki so z velikimi nadami gledali v božično drevesce, ki je žarelo v električnih lučih. Da so se nade otročičem izpolnile v polni meri, skrbeli so vrli možje ognjegasci, ki so nabrali pri radodarnih ljubljancih res obilo bogatih darov. Slavnostni nagovor je imel tajnik »Zaveze« g. Trošt, povdarjajoč, da so »Ljubljansko ognjegasno društvo« vsadili krepki možje, zato zmagonosno prestopi vse viharje in s ponosom zre v plodonosno svoje 30letno delovanje. Nad 150 ognjegasnih društev se je lani ustanovilo na Kranjskem, letos pa 20. Meščanska godba je zabavala občinstvo s pridnim sviranjem, hčerka g. Bajde pa je vzradostila občinstvo z lepo deklamacijo. Bil je res prav lep večer, in ognjegasnemu društvu prav odkritosrčno čestitamo na velikem vspehu. Naj bi vse občinstvo to prekornisto društvo složno podpiralo. — Na pomoč!

Liberalna nesramnost. »Sl. Narod« z dne 15. dec. št. 288 je objavil dopis iz »velikolaške okolice« t. j. iz Dobropolj, v katerem se na liberalni način zaganja v g. župnika in kapelana ter obeta, da bode »vrlic nadučitelj kmalu naučil prvega »kozjih molitvice«. Vsak ptič se pozna po petji in perji, tako poznamo tudi provzročitelja tega nesramnega dopisa, v katerem se hvali »vrlost« in »narodna naprednost« nadučiteljeva ter »izvrstnost« njegovega orgljanja. Ni prijetno, če mora človek samega sebe hvaliti, saj pravi pregovor, da lastna hvala smrdi, a temu »izvrstnemu« organistu prav nič. Jezi se nad g. župnikom, da mu dolžuje

100 gld. za njegovo »izvrstno« orgljanje, in tej pobalinski laži dostavlja, da je poklical oni dan (?) vse tri ondotne župane v tarovž ter jim naročil, da naj skrbé za novega organista in plačo. A o tem ne vé noben župan ničesar. Gledé plače 100 gld. nema g. župnik prav nobene dolžnosti in besede. »Izvrstni« organist se je zmenil za plačo le sé svojimi liberalnimi prijatelji in baje sklenil ž njimi neko pogodbo. Zakaj jih ne toži? No, dobil bi dolg nos, plače pa nič. V svoji obupnosti pa je začel ta »izvrstni« organist kot s poslednjim sredstvom terorizovati duhovnike sé »Sl. Narodom«, a povemo mu v njegovo častljivo sivo brado, da s tem podlim činom vtegne izgubiti pri ljudeh še oni skromni ugled, ki ga sedaj uživa.

Napredna surovost. Iz Tolmina se poroča, da se je ondi končala obravnava proti Justinu Klemenčiču »naprednjaku« iz Pečin, ki je dne 30. novembra s kamenjem ranil poštene volivce katoliško-narodne stranke, ko so se vračali od volitve iz Rakovca na Pečine. — Obsojen je bil na 7 dni zopora in izplačati mora prvemu ranjenemu 80 K, drugemu 40 K in tretjemu 4 K. To ima torej biti naprednješka olika.

Umrl je dne 26. t. m. v Rajhenburgu M. Žičkar, oče g. dekana in poslanca Jos. Žičkarja. — Umrl je dne 24. t. m. Nikolaj Rüpšchl zdravnik in posestnik v Št. Jurju ob j. ž., tast g. P. Majdiča. Naj v miru počivata!

Ljubljanske novice. Lepi dušiste se zopet našli. »Mir in sprava« zavladala je v praznikih v avdijenčni sobi ljubljanskega župana. Zancek je zopet prevzel posle »malega župana«, ker »brez njega nec ne morja«. Zlobni jeziki sicer pripovedujejo, da je župan uvidel, da je najbolje postaviti Zanceka zopet v staro čast, ker sicer bi Zancek utegnil zbrati svoje spomine o županu in o raznih dogodkih ter jih razglasiti v javnosti, saj se je že v tem kratkem času zvedelo, da je Zancek pošiljal dekleta pazit v ljubljanske cerkve, če bo v pridigah kaj »čez Narod«, in da je potem sem in tje kako dekletce moralo reportirati o pridigah naravnost županu. Kje bi mogel župan dobiti take reporterje, ko bi Zanceka ne imel! — Novi pregledovalec cest je namestu umirovljenega g. Premka postal bivši usnjari in bivši obč. svetnik Fran Hribar. Ta je s svojimi sposobnostmi čisto primeren za Duffletovo družbo, zato je pa tudi potisnil v stran vse agitacijske zasluge Tička, ki bi moral postati naslednik g. Premka. Živio mestna prekrbovalnica! — Ogenj v gledališču. Sinoči bi se skoro prigodila velika nesreča v ljubljanskem gledališču. Nekdo je stopil na električno žico, ki je v hipu zagorela in je skoro prigorela do kulis. Nesreča bi bila velika, da se ni hitro odtrgalo in pogasilo žice. V gledališču je postalo občinstvo nemirno, ker se je z odra širil smrad. Dobro, da se nesreča z žico ni prigodila ob odprti sceni in da se še ni vzdignil zastor. — Ogenj v Čamernikovi pisarni. V ponedeljek popoludne se je vnelo v podstrešju pisarne kamnoseškega mojstra g. Ig. Čamernika. Vzrok ognja so bile razbeljene cevi peči. Ognjegasci so prišli na lice mesta ter preprečili večji ogenj. Škode ima gosp. Čamernik okolu 300 gld.

V konkurz sta prišli tvrdki »prva kranjska tovarna za izdelovanje sodov Tambornino in Weingärtner v Šmarci ter trgovina »Strel in Jagodic« v Mokronogu.

Ogenj. V Mengšu je v noči od nedelje na ponedeljek 23. t. m. posestniku g. Janezu Gregorcu pogorela deloma tovarna za peči. Škoda je znatno večja kot znaša zavarovalnina. Kako je nastal ogenj, ni znano. Ogenj je omejila domača požarna bramba, ki je bila celo noč na nogah.

Javno knjižnico so dne 23. t. m. ustanovili v Loškem Potoku. Odbor se je sledeče sestavil: Kaplan Kralj, predsednik; Jan. Bartol s Hriba, podpredsednik; odborniki: Jos. Gregorič iz Retij, Jos. Šega iz Travnika in Ant. Kordiš iz Šegovevasi. Upamo, da bo tudi to društvo pripomoglo nekoliko, da bo zmrazil pri nas liberalizem.

V morje padle volivne zapisnike je po poročilu »Nar. Lista« 20. t. m. našel neki mož ob bregu. Zapisnike, ki so bili

dobro ohranjeni, so posušili in izročili oblastvu v Zadru.

Radi škratice so v Gorici zaprti razni šolski zavodi.

»Secolo«, list tržaške »Democratice«, je nehal izhajati.

Darovi.

Za »Slov. katol. akademično društvo Danica«: J. Ev. K. namesto godovanja 20 K.

Za »Rokodelski dom«: J. G. namesto godovanja 20 K. — Vivant sequentes!

Telefonska in brzojavna poročila.

Dunaj, 27. dec. Zadrjni jako liberalni kandidatni govor dr. Pacaka je na Dunaju vzbudil le pomilovalni smeh. Na Dunaju se v političnih krogih vedno glasneje izraža pričakovanje, da bo prihodnja večšina v državnem zboru konservativnega, oziroma krščanskega značaja. Zato se ne opirajo mnogo na pretirane govore liberalnih kandidatov in na potvarjena poročila njih listov. Mladočehi ne bodo mogli zvariti velike liberalne stranke.

Dunaj, 27. decembra. »Vaterland« poroča, da je poslanec Zallinger odložil svoj deželnozbornski mandat. Tudi za državni zbor ne kandidira več, in se bo popolnoma odtegnil javnemu življenju in živel kot privatnik.

Dunaj, 27. decembra. »Neue Freie Presse« piše, da namerava vlada še te dni izdati nove važne naredbe po § 14.

Lvov, 27. dec. Novoizvoljeni poslanec Kubik bo odložil svoj mandat, zato da bi namesto njega bil izvoljen Stojalovski, ki je zadnjič propadel.

Madeira, 27. dec. Roberts je odpotoval proti Gibraltarju.

Brusej, 27. dec. Poroča se iz Kaplanda, da je 3000 Holandcev zopet prestopilo na bursko stran.

London, 27. dec. Iz Burghersdorpa poroča Reuterjev urad 24. t. m.: Večera je oddelek angleške armade 15 milj severozahodno zadel ob 300 Burov. Angleži so se morali umakniti z velikimi izgubami. Napad na Steinsburg se Burov ni posrečil.

Pariz, 27. decembra. Iz Pekina poročajo: Zastopniki velesil so 24. t. m. izročili princu Čingu skupno noto. Princ je izjavil, da jo takoj doloži cesarju. Li Hung-Čanga ni bilo poleg.

London, 27. decembra. Iz Pekina poročajo: Bokserji so 21. t. m. umorili v neki vasi 12 katolikov, 8 jih je pa umrlo v zažgani cerkvi.

Zaročenca.

(I promessi sposi.)

Milanska povest iz sedemnajstega veka. — Laški spisal Alessandro Manzoni. prev. I. B.—Č.

(Dalje.)

Oni, ki so preboleli kugo, imeli so tako rekoč neke predpravice. Ljudstvo je ječalo in umiralo. Kogar se še ni bolezen prijela, živel je v vednem strahu, hodil je skrivaj, počasi, previdno, oprezno, naglo in obotavljajoč se ob jednom. Oni pa, ki so že ozdraveli, so malomarno in odločno hodili sredi kuge, kajti ne samo redko, ampak čudno je bilo, če je kdo dvakrat obolet. Hodili so kot srednjeveški vitezi, ki so v oklopih sedeli na kljusetih, z železom odetih in se vlačili in pohajkovali mej sodrgo meščanov in kmetov, ki so le s svojimi capami mogli presteči njih udarce in sunke. Kaj ne lepa in zeló modra primera!

Tako varno, a vendar nemirno in otožno ker vidi pred sabo toliko prizorov splošne bede, gre Renzo domov pod jasnim nebom in po lepih pokrajinah. Nikogar ne sreča razven po daljših samotah sem ter tja kako senco — na pol živega človeka ali mrtvo truplo, katero so nesli k pogrebu brez duhovnika, brez petja in spremstva. Opoldne se ustavi v nekem logu, kjer pojé kruh in prikuho, katero je nesel s sabo. Sadja je bilo ob cesti povsod dovolj: fige, slive, breskve, jabolka, kolikor jih je hotel. Trgal jih je na vrtovih ali pobiral po tleh, kjer je

ležalo dovolj sadja. Kajti letina je bila dobra posebno za sadje, a nikdo se zmenil ni za to. Grozdje se je skrivalo za perje, trgal ga e la hko vsakdo.

Proti večeru pride v domačo vas. Čeprav je bil pripravljen na prvi pogled na njo, vendar mu postane tesno pri srcu, polastè se ga otožni spomini in otožne misli. Zdi se mu, kakor bi slišal zvonjenje, katero ga je spremljalo tedaj, ko se je poslavljaj od vasi. Naokrog vlada grobna tišina. Še bolj se razburi, ko stopi na prostor pred cerkvijo, zmirom bolj težko se bliža cilju. Ustaviti se je namreč hotel v hiši, v kateri je preje bivala Lucia, tedaj pa morda le Agnese sama. Renzo si samo želi, da bi jo res našel živo. V tej hiši namerava prenočiti, vedoč, da v njegovi stanujejo le podgane in dihurji.

Ker neče, da bi ga kdo videl, gre po stezici, po kateri je šel z ono družbo oni nesrečni večer, ko je hotel prehvapiti kurata. Sredi stezice je bil na jedni strani vinograd, na drugi Renzova kočja, da bi lahko pogledal na oba kraja, ko bi šel mimo.

Ko gre naprej, plašno in bojazljivo gleda naokrog. Kmalu opazi na tleh sedeti v srajci moža, z ramami uprtega ob živo mejo. Vidi se mu, da je brezumen. Po tem in po postavi Renzo spozna, da je bedasti Gervaso ki je bil tedaj drugi svedok. A ko se mu približa, opazi, da ni Gervaso, ampak pametni Tonio, ki je tedaj pripeljal svojega brata. Kuga mu je vzela vse moči, dušne in telesne, premenila mu je obraz in vedenje, da je popolnoma podoben svojemu bedastemu bratu.

»Tonio!« reče mu Renzo in se ustavi: »ali si ti?«

Tonio vzdigne oči, a se ne premakne. »Tonio! Ali me ne poznaš?«

»Takó je, tako!« odgovori Tonio in odpre usta.

»Ali si staknil? Ubogi Tonio! Ali me ne poznaš?«

»Takó je, tako!« ponovi zopet Tonio in se neumno smeje.

Ko Renzo vidi, da ne spravi besede iz njega, gre svojo pot. Izza ogla vidi prihajati črno stvar — don Abbondia. Počasi leze ob palici; čim bolj se mu Renzo bliža, tem lažje spozna na bledem in upalem obrazu, da je tudi on že nekaj prestal. Tudi don Abbondio gleda, zdi se mu... Obleka je čudna, kot jo nosijo na Bergamskem.

On je! — misli si in dvigne roke proti nebu, nejevoljno strmi in v desnici kvišku drži palco. V rokovih mu mahate medli roki, ki preje skoro niste dovolj prostora imeli notri. Renzo se požuri in se mu prikloni, dasi sta se preje pisano gledala. A saj je bil njegov župnik!

»Vi ste tu?« vsklikne don Abbondio.

»Tu sem, kot vidite. Kaj je z Lucijo?«

»Kaj hočete? Nič ne vem. V Milanu je, če še živi. In vi...?«

»In Agnese? Ali še živi?«

»Mogoče, ne vem, ni je tu. In...?«

»Kje je?«

»V Valsassini pri sorodniku Pasturo. Pravijo, da tam kuga menj razsaja. In vi?«

»To mi ni všeč. In oče Cristoforo?«

»Ta je že davno šel. In...?«

»Vem. Pisali so mi. Ali je že prišel nazaj?«

»Kaj še! Vse molči o njem. In vi...?«

»Tudi to mi ni všeč.«

»In vi, kaj tu delate? Za Boga! Ali ne veste, da vas hočejo zapreti?«

»To me ne briga. Imam dovolj drugih mislij. Rad bi sam vse ogledal. Ali ne veste...?«

»Kaj hočete ogledati? Ni žive duše tu. Ali ni nespametno, da pridete volku v žrelo, kar naravnost sém? Poslušajte svét starca, ki skrbi za vas kot oče. Požurite se in tecite, odkoder ste prišli, da vas kdo ne vidi. Če vas je kdo videl, tecite tem bolj. Ali mislite, da je tu za vas varno? Prišli so vas iskat, vse so prebrskali in premetali.«

»Saj sam vem.«

»Torej...?«

»Jaz se ne brigam za to. In oni malo-pridnež? Ali je še živ? Ali je tu?«

»Ni žive duše tu. Ne mislite na to!«

»Ali je tu?«

»Za Boga svetega! Ali ste še zmirom tako nepremišljeni, ko ste toliko prestali?«

